Вірші патріотичного спрямування

випускника ліцею – 2013 року

ЛЕОНЕНКО ОЛЕКСАНДРА

Як ніжно горнеться до матері дитина,
Як риба без води не може, й без повітря пташка,
Так я не можу жить без тебе, Україно,
Укупі - то чудово, а самому важко.
Де щебіт соловейка розіллється,
Де крізь багаття пари молоді стрибають,
Там Україна доброзичливо сміється,
І одне одному всі злагоди бажають.
Коли побачу рідний синьо-жовтий стяг,
Коли далекий час козаччини згадаю,
Ми волю здобули в тяжких роках,
Пишаюся, що Україну маю.
Піду я полем поміж стиглим житом,
Милуюся - очей не відірвати!
Тож Україну неможливо не любити,
Бо люди тут гостинні, і привітні хати!
А ось я вже між вербами густими,
Що над Дніпром завмерли непорушні.
Я посумую трошки поруч з ними,
Та й далі помандрую серед зе́млі дружні.
І на Великдень в гості завітаю
До кожної родини, дарувати щастя.
І благодаті Божої сердечно побажаю,
Обходили щоб Україну біди та напасті.
Як любо споглядати, як приємно,
Що у красивих вишиванках наш народ!
Ми українцями звемося не даремно,
Ціну ми знаєм слову "патріот".
І хоч куди нас тільки доля не закине,
В якій точці планети ми не будем,
Завжди живе у серці Батьківщина,
Завжди чекають в Україні люди!

Було колись... Вкраїну лютий ворог
На шмаття рвав і нищив без жалю.
Проходив наш народ крізь воєн дим і порох,
Боровся, бо любив, як зараз я люблю.
Люблю я рідну землю, що сповила
Чимало геніїв, відомих в усім світі.
Франко й Шевченко від душі творили,
Велика була слава - у зеніті.
А зараз що ми маємо? - питаю.
Не бачу єдності, взаєморозуміння.
Не бережем культуру, а чому - не знаю.
Таке вже, мабуть, нове покоління.
Соромитися мови Лесі Українки
Ми раптом стали... Коїться що з нами?
Ще й забуваємо історії сторінки,
Величні подвиги Богдана з козаками.
Може, почує хтось мій заклик пам’ятати
Слова, які звучать у нашім гімні.
Давайте цінувати Україну-мати,
Давайте будем Батьківщині вірні.
Тоді вона, я вірю, не загине.
У кожнім серці відгук свій знайде.
І буде жити вічно Україна.
Майбутнє світле ще до нас прийде!